Wpisany przez а. д-р Казімір Янджэйчак OMI
11.01.2009 11:18

JAK WYCHOWYWAĆ?

Kapłan Zgromadzenia Zakonnego Oblatów Maryi Niepokalanej (z łac. oblatus -ofiarowany, poświęcony). Urodzony dnia 18 listopada 1960r. we Wroniawach (pow. Wolsztyn, woj. wielkopolskie). Nowicjat odbył w Zgromadzeniu Oblatów M.N. na Świętym Krzyżu (1979 -1980 ll.), studia filozoficzne w Wyższym Seminarium Duchownym w Obrze (1980 - 1982 ll.), a teologiczne na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie (1982 - 1985 ll.); studia pedagogiczne (dwuletni cykl w jednym roku) na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (1988 - 1989 ll.); studia w zakresie pedagogiki opiekuńczo - wychowawczej na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach (1989 - 1992 ll.), gdzie w 1996 uzyskał doktorat.

Święcenia kapłańskie otrzymał 17 czerwca 1987r. w Obrze k. Wolsztyna.

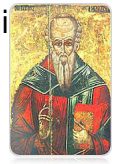
Wychowawca i pracownik dydaktyczno - pedagogiczny w Niższym Seminarium Duchownym w Markowicach k. Inowrocławia (1986 - 1989 ll.), rekolekcjonista na Śląsku (1989 -1992 ll.), duszpasterz w diecezji grodzieńskiej od 1992r. i wykładowca w Wyższym Seminarium Duchownym w Grodnie.

Pedagogikę Jezusa Chrystusa i Jego Apostołów realizuje już ponad 2000 lat Kościół, który od początku swego istnienia wypełniał posłannictwo wychowawcze. Kościół można rozpatrywać jako wielkiego wychowawcę, który uznaje za swoje wszystko, co kiedykolwiek napisano czy powiedziano dobrego i zgodnego z prawdą. Dlatego wykorzystywał dorobek myśli filozoficznej, naukę i sztukę. Wychowanie chrześcijańskie jest uniwersalne.

Kościół – jak stwierdził wielki pedagog katolicki ks. Franciszek de Hovre – „jest systemem pedagogicznym, każda parafia jest szkołą, każdy święty jest pedagogiem, który kieruje do Chrystusa”. Bogatym materiałem wychowawczym – pisała s. Barbara Żulińska – jest hagiografia (nauka o świętych) Kościoła, która konkretnie ukazuje wychowanie prawdziwie katolickie. Każdy życiorys świętego stanowi wartość pedagogiczną, ukazuje ideał do realizowania i jest przykładem zarówno dla wychowawców jak i wychowanków.

Na początku ery chrześcijańskiej największym wychowawcą był w zasadzie Kościół, który prowadził szkoły (katechetyczne, parafialne, zakonne, katedralne) a od XIII wieku uniwersytety.

W pierwszych wiekach chrześcijaństwa na plan pierwszy wysuwa się wychowanie rodzinne. O życiu rodzinnym i sposobach wychowania pisali Ojcowie Kościoła. Oni sami byli najlepszym przykładem tego wychowania. Często stwierdzali, że wszystko, co w nich dobrego, zawdzięczają po Bogu rodzinie i dlatego w ich dziełach znajdujemy bogactwo myśli o wychowaniu.

Ojcowie wschodni

KLEMENS ALEKSANDRYJSKI (ok.150 - ok.212) – filozof i teolog chrześcijański. Był kierownikiem Szkoły Katechetycznej w Aleksandrii. Przyczynił się do opracowania wczesnej nauki chrześcijańskiej w oparciu o filozofię grecką.

Ważną dla wychowania chrześcijańskiego była Jego rozprawa religijno – pedagogiczna pt.: „Pedagog" (Paidogwgoz). Jako pierwszy uczony chrześcijański rozpatrywał osobę Jezusa Chrystusa. Uczynił to w oparciu o słowo „pedagog" . Podjął również próbę – jak pisze ks. Edward Staniek - harmonizowania wcześniejszych koncepcji wychowania zarówno judaistycznego, jak i grecko–rzymskich z pedagogiką Mistrza z Nazaretu.

Klemens Aleksandryjski uważał Jezusa Chrystusa za najdoskonalszego pedagoga, a Ewangelię uznał za wielki traktat o wychowaniu. Twierdził, że samowychowanie człowieka polega na oczyszczaniu duszy z pierwiastków nierozumnych i zbliżaniu się do Boga.

ŚW. BAZYLI (ok. 329 – 379), biskup i doktor Kościoła. Pochodził z rodziny głęboko pobożnej, gdyż wszyscy członkowie rodziny dostąpili chwały ołtarzy: babka Świętego – św. Makryna, rodzice Świętego – św. Bazyli i św. Emmelia, bracia – św. Grzegorz z Nyssy i św. Piotr z Sebasty, oraz siostra – św. Maryna.

Ojciec św. Bazylego był retorem (nauczycielem) i prowadził szkołę, w której syn otrzymał gruntowne wykształcenie. Matka - św. Emmelia - jeszcze przed urodzeniem ofiarowała swoje dziecko Bogu. Rodzina ukazywała swoim dzieciom świętość jako cel życia. Doskonalenie się było jedyną rzeczą upragnioną i godną wysiłków.

Po zapoznaniu się z życiem mnichów i pustelników św. Bazyli zakłada pierwszy w świecie zakon, a swym zakonnikom zaleca wychowywanie młodzieży.

Święty pozostawił wiele pism dogmatyczno–ascetycznych, szereg homilii i 350 listów, w których przekazał wiele cennych rad pedagogicznych. †

ŚW. GRZEGORZ Z NAZJANZU (ok. 330 - 390), biskup i doktor Kościoła. Również i On pochodził z rodziny świętych: babka – św. Nonna, brat – św. Cezary, siostra – św. Gorgonia. Otrzymał staranne wychowanie i wykształcenie teologiczne. Pozostawił bogatą spuściznę literacką: 45 kazań, 245 listów, 507 utworów poetyckich. Jest jednym z największych poetów Kościoła wschodniego. Chciał, aby jego utwory poetyckie czytała młodzież chrześcijańska zamiast wierszy poetów pogańskich.

Ważne dla pedagogiki są jego wypowiedzi dotyczące życia i świętości swej babki św. Nonny. Pisał, że miłość rodziców powinna być na pierwszym miejscu w wychowaniu, lecz ponad wszystko winni kochać Chrystusa. Dzieciom od najwcześniejszych lat należy ukazywać świętość jako cel wychowania najbardziej godny wysiłku i pracy.

oraz